

עם טבנקיין בעריכת כתביו

העורך המונען לו, אגב הכנות שיגויים או תיקונים קלים לבאותה, אך חסיד מס' מושתיתם. כך נוהג לגביו דבריהם שטרם רואו אור, ואילו לגביו דבריהם שכבר נחפרסמו בדפוס — והמודבר בעיקר במאמריהם שי- מיזיעים היו להיכל בפסרו — נוגן היה והירות מרווחה בשינויים ותיקונים, אם משום יחס הכבוד למלה שנאנדרה בעבר והפכה להיות אלמנט היסטורי ואם משום "פה יאמרו" הבאים להשזה נוסח חיש עט נוסח ישן. אך אי' עם לא טינה טבנ'ן קץ ולא תיקן באפונו משמעותי את דבריו שנו מאמריו משכבר הימים היה מודת, ביחס לאחר מלחמת ששת הימים, בסעודה זאת הייתה לו בהפרשות מסוימות שהעריך בשעתו ושלא נראה לו עצשי.

שינוי זה ניכר במיוחד בהרכתו הכל-ليلית את בריתה המועצת, לפטימי, בה-נהת דבריהם שהויה בת הערכה הוויבית יותר לבירתה המועצת, הווה טפסיק פה-או את הקיראה, סוקע באהוריס ולבסוח מפטיר דבריהם של ספקות לגביו מה שאמר פעמי בנדון. יש היה לנאה ואומר, בערך כך: הווי מדיניותה של ברית-המועצהות עתה כמה מדיניות המעצמות האימפריא-אליטיזת... והמוכחת והצער הווי גלויזט לעזון, כסקרה מחדש את דברי הפלוטוס שלו עם אלה שהגורירו בשנות השלוישים את מפעלו הבוני של ברית המועצות כ- "פירמידות של מצרים" העיר בערך כך: התוכחותם בשעוזו עם ההערכות האלה אבל עכשו יט' ואני תוהה וחושב שאלוי היה הרבה קצת בתה.

לגביו יוסם של הסובייטים ליהודים

ביבליוגרפיה לדבריו יצחק טבנקיין כי ספרית ובידיש^{*}, שראתה אור בשנה הא'- חורגה לחני, נימבו 609 חזות, פרר רוחו — דברים שאמורים במסיבות ציבורי ריזות שונות ונרשכו מפי בדי' אחרים, בלבד מאות הריצאות בסמינרים, דברים שי- רואו אור בתפקידות שונה, בכתביותה שוי- נם. מכללם — רק ושיטות בהזדהות נכי- תבו בדי' טבנקיין עצמו, ועל כן, אף אין היינו ערד להעלאת דבריו הגומו על הcli- tab, כמו דיו, לא פעם היה מזכיר מאהן. דבריו שנרשכו מפי בדי' אחרים, ונער- כו והותקנו על ידי' פורכים שונים לדפוס, לא תמיד היו מוגשים לו לבדוק ולהגנתה לא יישלא איסוא, אם בדברי טבנקיין שרואו רוח נישוחו של בעל הרচרים. או, ימצא המיעין המכיד את דרך דיבורו זו של טבנקיין מליט' וביטויים שייראו בעניין זרים למורי להלך מחשבתו ולאורי רוח נישוחו של בעל הרচרים.

גם מדבריו הפרוכיס לדפוס, לרוב לא היה מרווחה. בקרואו אוחם היה נדמה לו, שאין הם מבטאים די הזרוך את מה שי- רצה לבטא ואת מה שאכן ביטה; אך היה מתקשה לתקן את הדברים הכתובים והר-יעורכיהם. מעדרי היה להרצות מחדש אותו נושא. ואין ספק, אילו היה הרצאותו מה- דש נרשות — גם ניסוחה לא היה מנגיא את דעתו. היה משלים, איסוא, עם הנוסח

* דבריו יצחק טבנקיין, 1919-1970, ביטר-היזמות, מסך לתוכדות התגובה הבינית הד-יסוב היהודי באיה כרך ב', בהזאתה המבון לחקר היזמות ואנרכיסת תל אביב הגדת הקיבוץ המאוחר. תל אביב, עמ' 301-342.

לא אשכח לשולח את אחד המשפטים
האחרונים של יצחק טבגון: "אין זמן,
אם לא געשה מה שמוסטל עליינו בעט,
ישלמו לירito מס' דמים במשך דורות. כעת
וכאן עליינו לעשות הכל כדי לרכזו את
רוב העם היהודי בארץ צולה, כדי לישב

אותה, כדי להשתרש בה!..."
מאיין לך את הטעות הרוחני הנגדול הזאת
להאכזן אמונה תהה כואת כאשר גוף
נחלש והלך בקיאקע עם המחלת האכו-
ריה? — אין לי תשובה לכך כרופא שי-
יטשל בו, אך אולי יש לי מkeitת מהתשורי
בנה בתלמידו:

במססotta היהודית הדתית אין מתווך
בין אלוהים והעם — על כן העם יכול
סתופל לישוב במורומים בקהל רם. אך לפ-
עטם, מטייש להבקיע שקותים ולקרע גזר-
הדין, העם משתתק ושם את פפילו בפי
"שליח-ציבורי", שעליו מוטל לבטא את
כל תוקף הצעיטה והערגה לנואלה ואחת
האמונה והבטחה, סוף תנואלה לבוא.
כהה היה יצחק טבגון.

מת בשיחה עמו נזכר. במרכזה עמדו הי-
עם, היישוב, עתדי התנועות, הקיבות, שי-
חתבו ואחרוננה הקדינה אופטימיות בלתי
אפשרת. בלט הדבר, כי אף ברגעיו הא-
חרוניים הוא ביקש לחג, להוסיפה בטחון, של איז-
כל הסכנות הקשיים מבחוּץ היה גובל
העם ועתידו בישראל תלויות בראש וראש-
ונה בעם עצמו, ובבנטוּ-של' חשבון
הוא לא יאכזב אמונהו בעלה היפות
مبرית המועצות והמה עצומת. "חראת,
הם יבואו לאלאים ולרבבות, ואחתנו חי-
ביס לחיות מוכנים לבואם". יאלפירים שנה
היה עמנו ציוני ללא קרקע מתחת לרבי-
לי וזה הקسر שלו לביותה הוה ורקע מעל
לראשו. כפת שניות לנו — הקרקע והרי
קיין אל בגבונו אותם: ארץ-ישראל והיא
לא רק ארץ ההרות אלא היא גם ארץ
היהודים, ועם ימואו, כי בנצח נכונו להם
משמעותם לא נושא. יבואו אלה שוויטם
ברית המועצות ויבאוו אליהם שוייטם
באמריקה הצפונית ובאורופה המשכנית..."

...מכחית הגאות אין הזרקה למשמעות האוכלוסין באוריינט הספר ובאזור הסכנה. יש
הכרה ועשות להגבות האוכלוסין באוריינט הספר וכפרחותם שמעבר לקאים שקדמו
למלחנת שפת הייסדים. אין לשאת את רודיליות של האוכלוסייה שם! זה וודוש טענומט
הוירגט, ישאלאים, זיגרים וטהויזים. פדור פוד אום נזאים הלויזים. אונשי התהיס-
שחת פעלם היה מבורך בתחום והתייחסותו, והם טורחות לאסבדין לנו, שפהתישבת
הוא נמלת פיך בפיזן הגבאות הפורניריים וכלי הנשק וחוקי המוחה — בעוד שטבי.
באים ואלופים פסלובר ומואים יודעים כמה נכפלת שבע מונחים ועדרות של ריש-
תבבג, וצומתת של החרדה ונבנאייתם בא בিירכת פטרותת פגניזיט אוריון של יסוב
היר ועיבוד כל אופתו!

(דברים במשמעות פאנקרטיסטי)

ג. גלילי

בלתי-משוערות, לא חמד קיבל את "הכטוב" כאשר אין לערער עליה. על הטענה: "ש"כ כחוב בספר", היה מנייב בת:right; בחרשותם: "וגם אני ספר — גם אני פקרו! ולא כל-שכנען, שבכל ספר, כחוב אחרות..."

דעתו לא הרחית נחתת מזו העריכה של דבריו, המגמות ניטוחים מדויקים עד כדי הנטקנות "יבשה" של הנאמר, ובוחדי שלא התשלים עם "קיצודים" — טענויות של "מניות הורות" וכדומה בכל "חוות" היה לדידו משחו נסף ומוסך שאין לגרוע מכך. תיקונים של סגנון — לא חמד מהנו. נחשבו בעיניו חוקים בל-יעברון. אם כי מלה או המשפט מבטאים באוטן קולע את הכוונה ומובנים, הרי הם מותרים בשיר מושך, גם אם יש בהם חריגה כלשהור מכיל ליל הסגנון והძוקך. אין להגדיר כלל זה היה נקס תבזיד בדיז, ובוחדי שאין לו הגיד שהעורכים של דבריו אממו נתנו לפניו.

רתיעתו, שלא גבר עליה, פגמי הפלאת אמריו על הכתב במ"ד — גזיקה לו מאוד. היה רואת זאת כחסרון ומונגה או'תו בין החסרונות הראשיים שתוציאו לו וצערו אותו מאד בחווית. הזרוך להגיב, הסער הפנימי המתפרק, ועטידת התפמד בשער — תבעו פגנו ביטוי ותגובה בר-בים ולא חמד ניתנו להתחקק בהשתעת דברים בעילפה בלבד ואך לא תפז הדין תבאים לכך. זוכרני, לעת סיום מחרוז ב-shell הקורס למדעי החברה באפעלן, נת-פרנסו בעונות מאמריהם אחדים של טויי נבי על העם היהודי. טבקין הייתה נסער כללו מצורך התגובה על מאמריהם אלה בטיטול אני, באחד מערביו הפרידה מן הד-קורס — הרבה לשפר תובחות על טורי נבי זה, הטסלף ומוסעות את דמות העם היהודי. "אילו יכולתי לענות לו במאמר כחוב" — היה חורר ואומר מפעם לפסם. "הרי לא ייחנן של דברי הבלע דאלת לא תבוא תגובה הולמת!" ואפשר שטבקני,

בכל ולמאנית ישראל בפרט, היה פשוט פאוד: "הם, הרוסים" — היה אומר — "טסגולים כחום לעשות להודים בכל מקומות ומקומם את הרע ביחסו, והוא משום התה' עוררות הלאומית של היהודים בבריתם המועצת, שהוא לצניניות בעיניהם. הם, הروسים, מוסכמים לנו יותר מן הערבים. אך אין זאת אופרת שעליינו לשים מבטי' חנו אמריקנים. גם האמריקנים עלולים לבוגר. תמיד עליינו לסגור על עצמנו. זה העיקר. לא להת שירטו אותנו", כשטיים לקראו את ספר ובו נוגה כרוצחוב העיר: "הספר הזה הוכיח לי הכוח נשפת כמת טסגולים הרוסים לעשות רע בעולם?" עם זו לא השטמע מדברי רמו כל שי' הוא למתקתק, לשינויים או לתיקוניים ממש מעותיים בנושא זה בדבריו שנחכרשו. בדרכו.

נושא שני, שהית חוות לעתים קרובות על ניסוחו במפורץ משנת השולשים היה — ארבעוניות. לא על הערכתו את הרא-ביזנטים בכללו ואת האידיאולוגיה הסור-ישראלית והציונית שלו במושחה, עירער, אלא על אישונו "כfeasim yoddi". בכל טקוט שהרביוניות הוגדר והוכתר בתו-אר חזות, היה מעד ואומר, שכיוון הוא רואת את ההגדולה הזאת לנבי והרביזנטים "יכלא חופה", כזם, לאחר כל מה שז' להפאים ובעל-ירוחו ליהודים ולשי', גם לא היה נוקט לנבי הרביוניסטים בתואר הזה. עם היטיף והעד: אנתנו טעולם לא רצינו שהרביוניסטים היה מחוץ לסתורות הציונות או מחוץ להס-תדרות השובדים. להיפך, הגדרנו אותם כשורשים תוך גינוי פרשנותם, וזה —

משמעותם שלא רצינו שיטרואן. אך אם בדרך כלל לא גרס שיטרואן ותיקונים משבועותם בדרכיו, שראו או'ר בעבר — היה חסן אחר תלותין לנבי דברים והשרכות שראו או'ר בפרשנותם של אחרים בספרי זכרונות או בספרי היסטורי'ם בתיזמנון. גם לנבי שבדות שנחקרו

שיטש שלמה לביא בבחינת "אגינור הרא"ן" (ראה ספרו: "מנגנוני בעין-חרוד"). לביא עשה מה ששתה (כתיבת המכתב ל玢נו החקלאי, שהות המשעה ששיטת עלית לחלוקת שגרות לפילוג) במפורש על רעת עצמו בלבד, ללא דעתו של טבנקין ולפורתו, לאחר שנדרע לו הדבר. ובכל זאת, בעדותם מתחקן המתנייה מורת להזות אובייקטיבית על "גזר דין העד בודח", שהופיעה בחסומה של אוניברסיטה בטנקון, חיל-אביב בשנות תשי"ל — מואשם טבנקין בヰלגולות: אך לא רק בעבודת זאת טבנקין סייר, שבעתה הכתנת כתבי אליו גולומב לדפוס ("חביבן עוז", ב' חלקים) הגיעה אליו הידיעה שבספר זהה יתפרסמו מכתבים של אליו גולומב שבאחד מהם,

בתאריך 12.2.22 בוחוב גולומב: "...שבתי היום מעין-חרוד. בילתי שלוי-שה ימים קשים מאור. האצב בגודר קשת... הרבירים יצאו מכל חיכוכים ועברו למלא"... חמה פגנית ממש. לבקוביץ (לביא) — חמלבה"ד) וגם טבנקין מASHIMIM את הגי דוד בחוסר אחריות בתגħallat המשק... ביג' תיים הספיק לבקוביץ להשתמש במ辩אים מעלבים שונים, ובתוך המריבה כתוב מכ' TAB ל玢נו החקלאי, שייעכט את הספר הגי דוד עד שיתבררו הדברים... טבנקין, אשר נלחם עד עתה סכם אחד עם לבקוביץ, לקח על עצמו גם את האחריות بعد כל המעשים האלה..." ("חביבן עוז", חלק א', עמ' 293).

טבנקין, שראה במשפטים המזוהים לו במקבת וה איידוק מסויים, ביקש שניתן חן בשולי מקבת ההערת שתתכלול את שדותו של לבקוביץ-לביא בפרשא זו, כפי שיפורסמה בספרו "מנגנוני בעין-חרוד".

בנה אמר בין השאר: "...עם בוקר, כסאך יחולתי לתג'יע מטל" יסף לעין-חרוד, באתי לפני טבנקין ומ" סרתי לו את כל מה שעשיתי ודיברתי כתיבת המכתב ל玢נו החקלאי שבע מסיד לבקוביץ מעצמו את האחריות بعد

אתם, השטיע דברים בצייר בנדון זה, והם עוד יתגלו באחת מן החרזאות ורי-שותות.

צפוך על אי הייחוט אשכובית הפת מהתגלת בעיקר לעת צורך בתגובה על סיר-לופיטם בדבורי וברשותה. לפעמיים סלוף דברי בעיתונות בלאיידציג, ללא כוונה מכוונת, משומש הקשי לרשות את דבריו כרhomם למי שלא היה קרוב להליך-מחשבתו ולסגן דיבורו.

שובנקון, שהיה מאנשicityותם וממוריו-הדריך המרכזים של תנועת הפועלים בא' רץ מראשית ועד סוף ימץ — מצא את עצם "טאטום", מאוז סוף שנות השול'רים ואילך — שם החרפה והילוקי הדעות והיחסים בתחום טפא"י — מותקף על-ידי פטיחו — בהתקפה ישירה ועקיפה: בסידי לופיטם, בניגיהם, בעיות דשות, יקדר המשען לפרט את ההתקפות והישיבות והעיקיות הללו. נואמים וכתבנינים מן יהושבם ורא' שוניה בשורה ועוד ליזבוי "הספסלים ה-אחווריטים" שינגן, החורו ושינגן, באוני שור' מעדיהם וקוראים, שטבנקין הוא "שפְּרִי לְגָאת הַתְּנוּנָה" וכו', אותו סומן שנור, שטרם גורם... על כן ראי אין לענות כי מכתבי-הכחשה קדר או בעמדת שבדות על אמיכון, בלביה הנושא "אהודות ופלוג בתגħożha" הופעלים הארץ ישראליות, הוא רחוב כיס וזרוש עיון ישדי, מחקר רם, התהқוקות מפורשת אחר ההפחותה התגħożha — נושא שענדנו סחכת לוחקו האובייקטיבים. אך בימיהם... בינוים עשתה הי היסטרו-גאוגרפיה הרטשית ב涅זוחם של "ט"ר די תוראה" מסויים את שלת טבנקין הוכתר כאיש-הפלגנות. הדבר הוות צינר אוומו ביזורה. התואמת ב"ヰלגולות" כל-כך הטעמקה בהכרת רכיבת, עד שייחסו לטבנ' קין מעשה פלגוונת בס במרקם שבוטה היה גם על-פי עדותם של הבוגרים בדבר, מטעו רב פחות מאתוריהם. דוגמתה לכך יישמש פיר לוגו הראשון של "גזר דין העבודה" (חל' כת עין-חרוד — תל-יוסף). בפלוג ההוא

שלם עם הuko הרשמי של היחסות — אכן מוציא עצמו מן הכלל היהודי, כן אין הוא יכול להוציא את עצמו מן התגובה שמי' חוכת צפת.

חוסו של טבנקין להקמת המדרינה היה תודית והסתלב פאוד בהיסטרויגראפיה היה רשמי. עד היום חזרה החששות כי התה' נגד, ואנו חברים אחרים בקיבוץ המאורי' הד', להקמת המדרינה זוו סילוף במתכוון, שרבים נחטפו לו מתוך חסימות וחוסר' ידיעות. והתגנויות היהת לחולקת הארץ ולחוקמת המדינה העברית הכרוכה עתה אך במידה שהמדובר היה על הקמת המדרינה, בזמנם ובתגניות שאינם גוררים אותם הולמת תארץ וכל הקשור בכך — היה טבנקין וחבריו מן הלוחמים لكن. כמובן גם פרשה זו אין די לה בקיוצת עובדות בלבד והוא דורשת ווכחה ע"י מחקר כדי-

ע, אובייקטיבי שווה עד ייעשת. וחורה התאשטי, שיש חוריות עליה עד היום, בדרך עצמה של טבנקין למפקדים בכיריהם בצה"ל, חברי הקיבוץ המאורי' הד' ואנשי "אחרות העבודה" ואחרים — לאחר מלחמת-השחרור — להחטף מן הארץ. טבנקין הבהיר עניין זה במכבת חרדי-בבא. טבנקין בענותות — אך ללא הועל. ה-

"האשמה" חזרה ונשנית. מלבד סילופים נקתה לבני היסטרויר' גרפיה הרשמית גם בדרך של גינוי. לא אחת התעלמו ערבים ומכנסים של קב' צים היסטרויריים, מתרומות התגוניות וה' תגעתיות לדוגמא: בשני ברבי "הפליה ה-'שלישית'" (הזכאת "עם עובד"), לא הוכ' נס משל דברי טבנקין ולא כלום, כאלו אין לו חלק במפעלה של עלייה זו, בתו' נועה החוליות השפהילה אותן, במפעול

של "בידוד העבודה" וכדרכות מרכיב ביזהר היה ייחסו לבני-פלוגותא שלו בתגוניות הפועלים בכלל ובמפא"י, בפרט. בעיקר לא פשוט היה הדבר אל ברל צנלוון ובונגרוין מהו ואל תגוניות "השומר הצעיר", מותם עם כל תביקות

כספי המשק — המעתיק). טבנקין לא קי' ביל לא את הפלילה ולא את ההסברה. את דבר כתיבת המכתב ראה כאיוותה, ומזה שלא באתי להביע חihilת — ראה בכך לא-חברתי ולא-חברתי. הנושה היה די' חסרה... ("ביגלו בעיניך", עמ' 185).

טובטה לו לטבנקין כי הגערת, בבקש' מה חנותן בשולי המכתב "בחביב עוז", אולי הדבר לא עשה. עובדה זו, כשב' דות דומות אחרות, עוררה בלבו מהות והעיצבה אותו.

בפרשת הפלוגות היה חזר טבנקין ומנגש, שמעולם לא רצה בהם — לא במאירי, לא במקים, ולא בקידוץ המאוחר. עשה את כל מה שבכוו למונ羞 אוותם. אמר נט, היה מושך ומעיר, שהזר כללה בקי' בוץ' שרצו בפלוגה של מפא"י. אך הוא לא נמנה מהם. ועם זאת, במידה שהפלוגות פצצו — היה ברור לו לצד מי יתיזבב מושלם לא עוב את הפלוגה, שם מפ' להה שיתה חבר בה, אלא אם כן התחפל' נס הדעה השגורה האומת שביבאו לא-רץ עוב את מפלגת "טועלי-ציון" — אינה נכונה. בעלות טבנקין לארץ, המשיך כאן בויתה יחד עם בני-גוריון ובוני-צבי, וכיו' שראשו היה עד בגולה עם חברי כי "טועלי-ציון", בשאלת החנהלה והישitoship בכספי קופת פועל ארץ-ישראל (קפא"י). הדעה המקובלת ב"טועלי-ציון" הייתה, שקפא"י, הקרן הקיימת של מפלגת "פור' עלי-ציוויל" לפועלות קונסטרוקטיבית בא-רץ תגהול וחותס על ע"י הנהלה מפלגתית בחוויל. על דעה זו חלקו טבנקין, בני-גוריון ובוני-צבי. כשהשכלה החלטה זו כי מוסדות "טועלי-ציון" בוגלה — המשיך טבנקין גם בארץ להיאבק ולעמד על דע' זה, שעלה קפא"י לפמד לרשות פועל' ארץ-ישראל בולם ובנהלתם. משם قد ראו אוו' בחוויי מפלגת "טועלי-ציון" כי ארץ כארש שמחוץ למפלגה. שייכוו לתה' נועת היהת פבוד מעבר לכל ספק, והוא היה אומר: כשם יהודוי, אף אם אינו

עד"י עלנו להן לפי מעשי התישבות
תים והתלויזיות...

טכלה דבריו של טבנקי מאו עלה לא-
ץ נרטמו ונשארו בכחובים דברים שאמר
וכתב החל משנות 1918-1919, מימי פרב
יטודה של "אחדותה העבودה" ואילך. מדי-
בריו שנאמדו לפני כן — נותר רק עקי-
נותם ביריות" בזכרונותיהם ובכתביהם של
אנשים בניידורו. תזוזו כאן במוחוד עודי-
חה של רחל כצנלסון על הופעתו של טבנ-
קי בועדת משללי הנילול ב-1915. וכדר
cohobet rahel czenlson-zor:

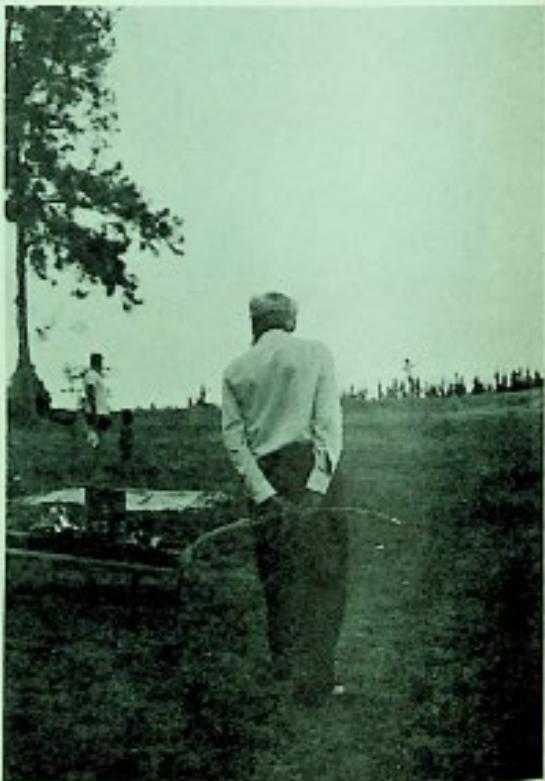
"...הוועידה היתה מספק, כוריאש. לא
חויארתי לי כי אמא גובחת כזו... הרובשת
את עצמי כבושא על גלים, שהרימוני אל-
על והשליכוני מטה הנה... (יצחק טבנקי
— המתיק) נדמה היה לי לעיתים שבעל
הוועידה צילצל רק קול. וכשהחרים דיבר-
ו, דומה היה כאיל קולם רק מפסיק או־
תו. היה מרתק ברכיריו שהאותרים לא יד-
עווה. והטרחב שלו באיל הטיל צל על
כל מה שטבב. לי היה אז רצון לנשח
אליו ולהגיד לו: הירח, ביטים אלה אחת
מואדר יותר מדי, הנורא אורב לך. בכל
רביריו היתה תביעת חופש לאדם, חופש
גם להתגולות ורע שבאים. יתגלת הרע
ויתעורר הטעב... י. יכול לחנן אותנו, אם
יהו רואו לכך מבחינות אחרות". (טסות
ורשיות, עמ' 247).

רק עכší, עם הסתלקותו, מתגlim בעור-
בונו דברים שבכתוב, שלא היו ידועים לנו
ומהן העוזות שוחררי ישפכו אור וגשם
על כהה וכמה פרשיות בעברה של חנוי
עת הפוגעים. אין לנו אלא לסתות שחר-
שתה העבודה הרוועה בחשיפת החומר
החדש ובפירוטו, למען הוסף דעת בדי-
ריימי תנעות הפוגעים הארץ-ישראלית
וונוגמה ובכורת דמותם הרווענית של אי-
שיה ומוריה.

שירתה טבנקי לאצמו להטמעם כלפיהם,
התקופם חמיד כנור כל קיטרוגוים עליהם
שנמשפו מפני אחרים. כך לבני ברנוביץ
ולאייל-שכנ, לבני בל אציגלו, וכן היה
יחסו מורכב ביזמתו. היה חור, לעתים
קרובות, לדבר בברול. ראה בו תמיד חבר
קרוב ובכרי-פלוגותא כאחיה.

טבנקי היה כדי גם ברא-פלוגותא של
השומר-הצעיר בתחום הרזינו-המדיני,
ובעיקר לאחר מלחמת ששת הימים. עם
זה, לימד עלי זכות הכרעה אזלו ברית
ההגשמה החלוצית עם הקיבוץ הארצי ב-
התישבות, בעבורו, בהגנת, במאבק לעיר
צוב החברת הקיבוצית וכו' — בירת ש-
היא עדיפה והשובה בעיניו משוני בניסו-
חים ונוסחות. פעם, בהגחת הרצאה אחת
שלו, שנגעה בראשית ההתישבות של מרכ-
תביין, העיד: "הנה גם במרחבי, ברא"
שיטה, לא קיבל הערכם את המתישבים
היהודים בראין, בהתגשותם עם הערכם
הרג השומר יגאל ערבי, שם לא כן, היה
הערבי הורג אותו, גם בטענה העטף לא
קיבלו הפקידים בראין את המתישבים.
בכל מקום שהשומר הצעיר התשב —
לא קדם לכך הৎכם עם הפקידים. ובחד-
גשה: למעטה, עליה השומר הצעיר להתי-
ישבות בכל חלקי הארץ. מה ערד, אישוא-
ן. לדבריהם כנוד שלומות הארץ זו".

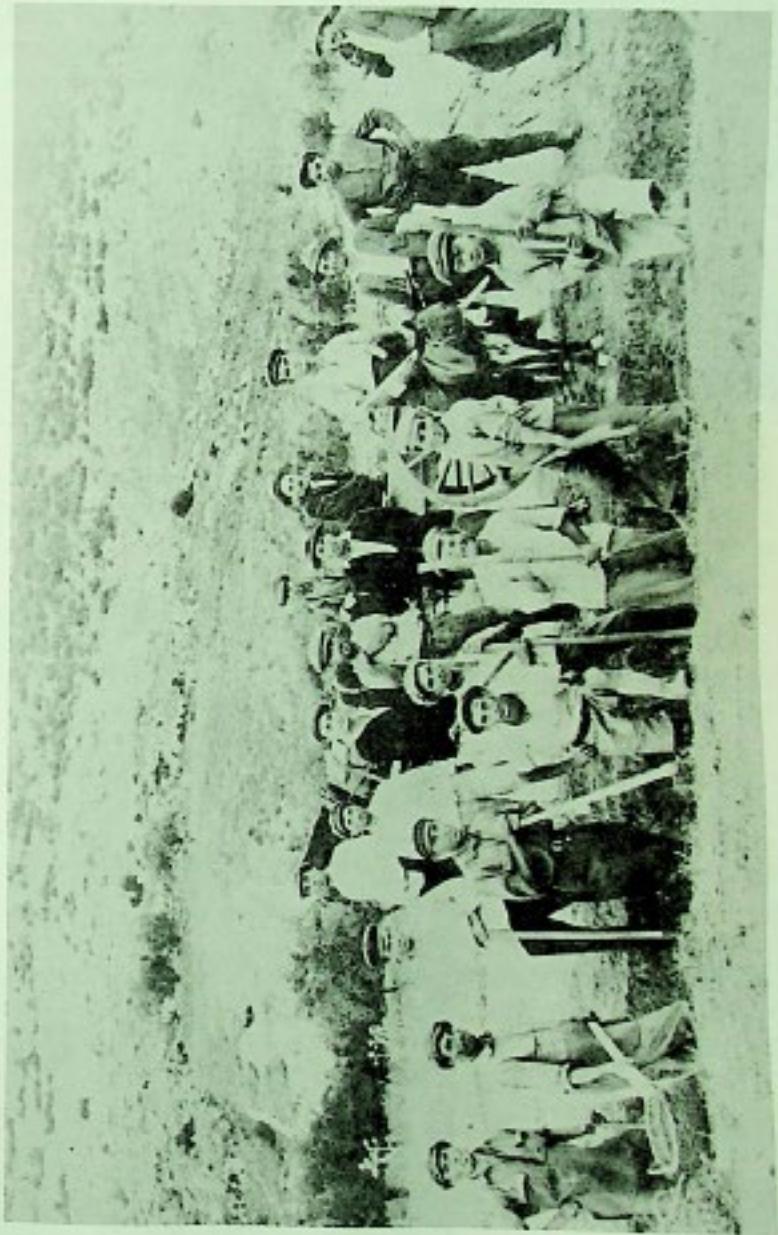
הערתי, שביחס לעבר הדברים נזכנים:
"השומר הצעיר" אמן היל להתיישבות
כל חלקי הארץ, אבל אין הדבר נכון
בזהות, שהריב בינהיים אין הם מתישבים
לא בבקעת הירדן, לא בסיני, אף לא חור
להתיישב בגוש-עציון, וברמת הגלבוע גם
ה"גדיקו" בשערו את התישבותם בנהלל
שנידר מושום שהשחת הוא בגבולות המני-
דאט הבריטי... והרי זו הפעם הראשונה
בחולות "השומר-הצעיר" שהוא שולל
התישבות בחளוקים סוציאליים של הארץ ואר-
טיקים ה החלטו זו. טבנקי לא יוכל את
טיעוני והמשיך בשלו: על "השומר-הצע-

ଓଡ଼ିଆ — ଲେଖିବ ପରି

ଓଡ଼ିଆ ସାହିତ୍ୟର ମହା—ନିତ୍ୟ

କେଳୁ

ENKEŞ ULKALARI AÇ EKİ UZGAR UZGULU 1561

